

Lasītājs jautā

(Turpinājums no 6. lpp.)

dzīvē miegs ir dziļāks nekā šajā, un tomēr dvēsele Dieva priekšā dzīvo. Man pietiek ar šādu līdzību par dzīva cilvēka miegu. Jo šāds cilvēks bauda mieru un atdusas; laiks paiet tā, ka viņam šķiet – viņš gulējis labi ja vienu vai divas stundas; tomēr redz, ka dvēsele arī miega laikā ir nomodā.

Tā dvēsele arī pēc nāves ieiet mierā un atdusā. Dusēdama tā nejūt savu miegu, un Dievs uztur dvēseli modru. Bet kā tas notiek? To mēs nezina, un mums pietiek ar līdzību par dzīva cilvēka miegu, atdusu un mieru. Kas dus dabiskā miegā, tas nezina, kas notiek kaimiņa mājās; tomēr šāds cilvēks ir dzīvs, kaut arī pretstatā dzīvības dabai miegā neko nejūt. Tieši tas pats notiks nākamajā dzīvē – tikai citādā, labākā veidā. Tādēļ – gluži kā mātes nes bērnu uz guļamistabu un ieliek

šūpulī nevis tādēļ, lai bērns tur nomirtu, bet lai viņš iemigtu un saldi dusētu, tāpat arī pirms un vēl jo vairāk – pēc Kristus atnākšanas visas ticīgo dvēseles ir iegājušas un ieiet Kristus klēpī.

Ir diskutēts arī par vietām, kur dvēseles uzturas. Augustīns darbā "Enchiridion ad Laurentium" saka, ka šīs atdusas vietas ir apslēptas un vēl jo vairāk – pēc Kristus atnākšanas visas ticīgo dvēseles ir iegājušas un ieiet Kristus klēpī. Ir diskutēts arī par vietām, kur dvēseles uzturas. Augustīns darbā "Enchiridion ad Laurentium" saka, ka šīs atdusas vietas ir apslēptas un vēl jo vairāk – pēc Kristus atnākšanas visas ticīgo dvēseles ir iegājušas un ieiet Kristus klēpī. Ir diskutēts arī par vietām, kur dvēseles uzturas. Augustīns darbā "Enchiridion ad Laurentium" saka, ka šīs atdusas vietas ir apslēptas un vēl jo vairāk – pēc Kristus atnākšanas visas ticīgo dvēseles ir iegājušas un ieiet Kristus klēpī.

dvēseļu šķirsts ir Dieva vārds jeb apsolījums, kurā mēs iemiegam. Tas gan šķiet vienkāršs un necils, kad tiek izrunāts ar cilvēka muti, bet, kad Dieva vārds tiek satverts ar ticību un mēs tajā iemiegam, tad dvēsele nonāk bezgalīgos plašumos.

To esmu sacījis, lai apvaldītu un atvairītu tukšās un veltīgās domas par šādiem jautājumiem. Mums pārņem pietiek, ja zinām, ka no šīs dzīves mierīgi un droši nonāksim Kristus klēpī, tas ir, ja ar ticību turēsimies pie Dieva vārda un apsolījuma, tad izbēgsim no visām šīs dzīves bēdām un posta un nonāksim mūžīgā mierā, – kā to izsaka Kristus vārdi Jņ. 8:51: "Patiesi, patiesi Es jums saku: ja kas Manus vārdus turēs, tas nāves neredzēs nemūžam!" Tāpat ir skaidrs, ka viņš būs mūžīgajā dzīvē. **BD**

Kristības, iesvētības, laulības

12. oktobrī mūsu draudzē tika uzņemti divi jauni locekļi – Jānis Derums un Linards Lepse, kā arī kristīta Andreja un Ievas Sadovsku ģimenē dzimusī meitiņa Luīze Mīa.

"...es nekaunos Kristus evaņģēlija dēļ: tas ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic!" (Rom. 1:16)

Šā gada 4. oktobrī tika salaulāti Anita un Bruno Baķi. No sirds veicam un vēlam: "Viss jūsu starpā lai notiek mīlestībā!" (1. Kor. 16:14)

Bruno un Anita Baķi

Finanšu pārskati

2008.gada	augusts	septembris	oktobris
Ieņēmumi			
Ziedojumi no kolektēm	1 458,39	1 950,83	1 087,67
Draudzes nodoklis	115,00	44,20	90,00
Mērķa ziedojumi diakonijai	228,78	192,25	238,21
Par grāmatām	150,00	140,00	
Par ģimeņu salidojumu	1 630,00	50,00	
Samaksa par ūdens patēriņu	9,48		9,48
Indras Kivilas ziedojums			2 113,20
Hansabankas procenti	5,94	4,35	3,94
Kopā	3 597,59	2 381,630	3 542,50
Izdevumi			
Saimnieciskie izdevumi	26,61	378,73	111,67
Draudzes darbinieku (5) algas	1 104,90	1 104,90	1 104,90
Ienākumu nod. (par darbiniekiem)	555,28	277,64	277,64
Sociālais nod. (par darbiniekiem)	986,08	493,04	493,04
Hansabankas pakalpojumi	7,60	10,52	8,70
Elektroenerģija	3,14	24,47	77,97
Ūdens apgāde			23,28
Grāmatas			422,30
Tālrunis	4,29	9,49	
Apsardze		29,50	
Ģimeņu salidojuma organizēšana	1 553,12		
Draudzes nama projektēšana		5 903,20	
Pabalsti (diakonija)	290,00	50,00	85,00
Medikamentu iegāde (diakonija)	69,37	37,62	19,79
Ziedi un pabalsti (diakonija)	2,50	14,45	32,00
Kopā	4 602,89	8 333,56	2 656,29

Kļūdas labojums. BDA septembra numurā finanšu pārskatā par maija izdevumiem ieviesusies kļūda. Pareizi: draudzes nama projektēšana – 6215, 40 latu.

BIKERU DRAUDZĒ

Dievkalpojumi	
Svētdienās	10:00
Otrdienās	7:00
Katehēzes	
Pirmdienās	18:00
Sestdienās	9:00
Sestdienās	10:15 (krievu valodā)
Bībeles stundas	
Trešdienās	18:00
Sestdienās	11:15 (krievu valodā)
Mācītājs pieņem apmeklētājus	
Pirmdienās	17:00–18:00
Trešdienās	17:00–18:00

Uzziņas pa tālr. 67702517, 67537229, 29172798

Mīlie bikerieši!
Mūsu nākamais ģimeņu salidojums – **Sinajs 2009** – notiks Usmā no 27. jūlija līdz 1. augustam. Lūdzam to ņemt vērā, plānojot atvaļinājumus!

Bet mūsu draudzes eglīti, ja Dievs vēlēs, svinēsim 2009. gada 2. janvārī.

Aicinām apskatīt mūsu draudzes locekļa **Roberta Elekša akvareļu izstādi**

"Veltījums Latvijas 90. gadadienai"
Rīgas Vidzemes priekšpilsētas izpilddirekcijā,
Brīvības gatvē 266, 4. stāvā.
Izstāde atvērta līdz 28. novembrim.

Lasītāju kluba nākamā tikšanās – trešdien, 26. novembrī, plkst. 18.00.

Šajā reizē pārrunāsim Dītriha Bonhēfera grāmatu "Sekošana Kristum".
Steidziet izlasīt un pārdomāt!

BIKERU DRAUDZES AVĪZE

Nr. 7 (32)

2008. gada novembris

Tautas balss un Dieva balss

Aleksandrs Bite

"Tad Tas Kungs sacīja Samuēlam: "Paklausī tautas balsi, dari visu, ko tie tev sacīs. Nav jau viņi tevi nicinājuši, bet tie ir gan Mani atmetuši, lai Es vairs nebūtu viņu ķēniņš." (1. Sam. 8:7)

Patiesi apbrīnojami Dieva žēlastības un pacietības vārdi šai bezdievīgajai pasaulei! Ar tiem Dievs atceļ Sevi kā Ķēniņu, kuru bezdievīgā tauta nespēj paciest Viņa svētuma dēļ, un pieļauj tādu ķēniņu, kas tuvāks tautai – tās vēlmēm un sapņiem. Un iemesli ir, ļaužuprāt, objektīvi un neapstrīdami: 1) tautas ietekmīgie vadoņi jau sen ir vērojuši, ka citām tautām šai pasaulē klājas sekmīgāk un labāk, bet Israēla tauta tām kaimiņos nīkuļo; 2) Dieva valdīšana un tās autoritāte ir apkaunota baznīcas kalpu neticības un pasaulīguma dēļ. Tauta iedomājas, ka tad, kad tai būs savs ķēniņš, iestāsies labklājības un laimes laikmets.

Dievs šos vārdus saka pravietim Samuēlam zīmīgā laikā, kad tas ilgus gadus, nebūdam ķēniņš, ir valdījis Israēla tautu ar Dieva vārda autoritāti un varu vien un, kļūdam vecs, bija nodevis varu saviem dēliem. Varētu sacīt, ka Vecās Derības tauta stāv tādās kā krustcelēs – senie laiki ir beigušies, "modernie laiki" tūlīt sāksies, jo tauta ir "izaugusi" līdz valstiskai apziņai. Tā no saviem vadoņiem un Dieva prasa valsti un ķēniņu, un Dievs saka *jā*, cilvēku vājumu vērā ņemdams.

Mēs lasām par to 1. Samuēla grāmatas 8. nodaļā: "Un notika, kad Samuēls jau bija kļuvis vecs, tad viņš iecēla abus savus dēlus par soģiem Israēlā. Viņa pirmdzimtā dēla vārds bija Joēls, un otra vārds bija Abija; abi tie bija soģi Bēršebā. Bet viņa dēli nestaigāja viņa ceļos, bet dzinās pēc mantas, tie pieņēma uzpirkšanas dāvanas un grozīja tiesu. Tad visi Israēla vecāji sanāca kopā un devās pie Samuēla uz Rāmu. Un viņi tam sacīja: "Redzi, tu esi kļuvis vecs, un tavi dēli nestaigā tavos ceļos, tādēļ iecel mums tagad ķēniņu, kas lai mūs tiesā, kā tas ir visām tautām." Tas

Samuēlam nepatika, it īpaši, kad viņi teica: "Dod mums ķēniņu, kas lai mūs tiesā." Un Samuēls pielūdza To Kungu. Tad Tas Kungs sacīja Samuēlam: "Paklausī tautas balsi, dari visu, ko tie tev sacīs. Nav jau viņi tevi nicinājuši, bet tie ir gan Mani atmetuši, lai Es vairs nebūtu viņu ķēniņš. Tā viņi ir arvien rīkojušies, sākot ar to dienu, kad Es tos izvedu no Ēģiptes; līdz pat šai dienai tie Mani ir atstājuši un kalpojuši citiem, svešiem dieviem; tā nu viņi arī tev tagad dara."

Tālāk mēs Bībelē lasām, kā Dievs dod tautai ķēniņus, – sākumā skaisto, brašo un reprezentablu Saulu (1. Sam. 9), tad varonīgo un dievbijīgo Dāvidu (1. Sam. 16), tad gudro, saimniecisko un tālredzīgo Sālamānu un vēlāk dāvā un pieļauj daudzus citus dievbijīgus un bezdievīgus ķēniņus.

Ķēniņi brīžiem vairāk, brīžiem mazāk ieklausās Dieva kalpu balsī, taču tauta, skatīdamās uz valsti, politiku un ķēniņa varu, aizvien vairāk atsvešinās no Dieva vadības un aizvien vairāk koncentrējas uz tā sauktajiem "reālajiem apstākļiem". Beidzot ir tik tālu, ka pēdējais Israēla ķēniņš Cedekija lielās briesmās gan vēl it kā gribētu klausīties Dieva vārdu, ko Dievs caur pravieti Jeremiju atklāj, bet baidās no varenajiem tautas vadoņiem un nepaklausa Dieva balsij (Jer. 37–38). Rezultātā Bābeles ķēniņš iznīcina valsti, iekaro un izposta Jeruzālemi. Arī pašam ķēniņam neklājas labāk: "Bābeles ķēniņš lika Cedekijas dēlus nokaut Riblā viņa acu priekšā, tāpat arī visus Jūdas dižciltīgos. Cedekijam viņš lika izdurt acis, to saistīt ar vara saitēm un vest uz Bābeli." (Jer. 39:6–7)

Šis stāsts ir pamācošs visām tautām un visiem laikiem. Tas parāda, ka valsts vara un valdītāji ir Dieva gribēti, iecelti un ir Dieva kalpi mūsu labā (Rom. 13:1–4). Tāpat mēs no šī stāsta varam mācīties, ka tautas un tās laicīgo vadoņu nevēlēšanās paklausīt Dieva vārdam ievēd tautu postā un dziļās bēdās. Tas nenotiek uzreiz, bet pakāpeniski, taču nenovēršami notiek. Neglāb ne laba saimniekošana, ne politiskā tālredzība, ne ārēja reliģiozitāte (arī ķēniņš Cedekija un citi

tautas vadoņi lika Jeremijam lūgt Dievu par tautu un valsti, bet viņa sludinātajam Dieva vārdiem klausīt tie negribēja; Jer. 37:3).

Šis stāsts mums māca kristīgu attieksmi pret valsti arī tajā ziņā, ka mudina mūs negaidīt paliekamu laimi šajā pasaulē un nelikt savu sirds cerību uz laicīgiem valdītājiem. Citiem vārdiem sakot, negaidīt no valsts un valdītājiem to, kas būtu jālūdz un jāgaida vienīgi no Dieva, jo tikai Kristus dāvātā pestīšana un mūžīgā dzīvība var mūs darīt patiesi laimīgus.

Apustulis Pāvils Jaunajā Derībā mūs pamāca cienīt valsti un valsts varu kā Dieva laicīgo kalponi cilvēku labā, maksāt nodokļus un nodevas, pieņemt sodus un atalgojumu (Rom. 13) ar visai pieticīgu mērķi – lai mēs varētu dzīvot "mierīgu un kļušu dzīvi visā dievbijībā un cienībā" (1. Tim. 2:2); un neko vairāk. Protams, gan vairums seno israēliešu, gan vairums mūsdienu cilvēku, to dzirdēdami, tikai nicīgi nosmīnēti, jo tie gaida no valsts un no ķēniņa daudz vairāk. Tāpēc tie gatavi gāzt valdības un mainīt krietnus likumus, tādēļ neviena valdība un neviena iekārta tiem nav pa prātam; vienmēr tie jūtas vīlušies.

Kristietis savukārt zina atšķirību starp Dieva valstību un šīs pasaules valstību un apzinās robežu starp tām. Tāpēc viņš daudz mazāk viņas politikā, politiķos un valdībās, bet mēģina cienīt Dieva dāvanu – valsti; mēģina tajā dzīvot "mierīgu un kļušu dzīvi visā dievbijībā un cienībā" un mēģina nekurnēt un neaizmirst "vispirms turēt lūgšanas, pielūgšanas, aizlūgšanas, pateicības lūgšanas par visiem cilvēkiem, par valdniekiem un visiem, kas ir augstā amatā" (1. Tim. 2:1–2). Tāpēc arī īsts kristietis vienmēr ir bijis labāks pilsonis nekā nekristietis, arī labāks ķēniņš, valdnieks, tiesnesis, karavīrs.

To zinādami, mēs novēlam mūsu Latvijas zemei un valstij tās deviņdesmitajos šūpuļsvētkos vairāk kristīgu pilsoņu un vadītāju. Dievs, svētī Latviju!

Katehēze un Mārtiņa Lutera “Mazais katehisms” – kādēļ tie vajadzīgi?

Guntars Baikovs

Daudzi no mums noteikti atceras – kad pirmo reizi gājām pie mācītāja ar vēlmi nokristīt bērniņu, pašiem tikt kristītiem vai salaulātiem, saņemām apmēram tādu atbildi: “Nāciet uz katehēzes nodarbībām!”

Arī draudzes locekļi tiek mudināti ik pa laikam apmeklēt katehēzes nodarbības. Reizēm var šķist mulšinoši, kādēļ gan tik liela uzmanība tiek pievērsta tik vienkāršām lietām kā M. Lutera “Mazais katehisms” [turpmāk tekstā – MK]. Kādēļ vispār viena cilvēka darbam, turklāt tik nelielam, būtu jāņem tik nozīmīga vieta baznīcas ikdienā?

Lai rastu atbildi, ielūkosimies Baznīcas vēsturē un mēģināsim tikt skaidrībā, kas ir katehēze un kas ir katehisms.

Uzreiz pēc bauslības došanas Sinaja kalnā Dievs pavēl: „Un lai šie vārdi, ko es tev šodien pavēlu, tev paliek ierakstīti tavā sirdī. Un atgādini tos saviem bērniem un runā tos, sēžot savā namā un pa ceļu ejot, guloties un ceļoties.” (5.Moz. 6:6–7) Kristus, apsolīdams pats būt pie mums līdz pasaules galam, pavēl: „Eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis.” (Mt.28:19–20)

Baznīca vienmēr – gan pirms, gan pēc Kristus atnākšanas – ir ļoti nopietni uztvērusi šīs Dieva pavēles. Jau ļoti agri baznīcā jauno ticības brāļu un māsu izglītošanai ieviesa Grieķijā pazīstamo mācību formu – katehēzi. Katehēzes mācību pamatā bija mācību materiāla, proti, ticības pamatu, skaidrošana jautājumu un atbilžu formā. Jautājums pievērsa uzmanību būtiskajam; atbilde sniedza paskaidrojumu. Tā baznīca ieguva katehēzes nodarbības, kurām kristīgajā baznīcā drīz būs jau divtūkstoš gadu gara vēsture.

Ko mācīja šajās nodarbībās? Pirms vēl Nīkajas, Apustuļu un Atanāsija ticības apliecības tika pasludinātas par Evaņģēlija vēsts pareizu kopsavilkumu, baznīca izmantoja ticības simbolus (būtībā tādas pašas ticības apliecības, tikai ne vispārēji atzītas), lai palīdzētu jaunatgrieztajiem kristiešiem pieaugt atziņā un ticībā. Tāpat tika mācīta lūgšana *Mūsu Tēvs*, sakramenti un veids, kā kristietim dzīvot šajā pasaulē.

Viduslaikos arī baušļi katehēzē ieņēma arvien stabilāku vietu blakus ticības apliecībai un lūgšanai *Mūsu Tēvs*. Tieši šo trīs mācību gabalu kopums – Ticības apliecība, lūgšana *Mūsu Tēvs* un baušļi – ieguva nosaukumu *katehisms*. Tāpat katehēze ir

noteikts mācīšanas veids, kur mācību viela tiek apgūta jautājumu un atbilžu formā, savukārt katehisms nozīmē pašu kristīgās vēsts pamatu – lietas, kuras jāzina, kurām jātic un pēc kurām jācenšas dzīvot, ja cilvēks vēlas būt Kristus māceklis.

Viduslaiku izpratne par Dieva žēlastību ietekmēja, pareizāk sakot – izkropļoja, sava laika katehisma mācīšanas veidu. Vienā no izplatītākajiem viduslaiku darbiem par katehismu galveno mācības gabalu savstarpējā saistība tiek paskaidrota šādi: vispirms mums ir jāvērsas pie Dieva *Mūsu Tēvs* lūgšanā. Taču kā gan mēs varam lūgt, ja nepazīstam Dievu? – Mūsu ticībai ir jātasaka ar ticības apliecības vārdiem. Bet, tā kā Raksti saka, ka ticība bez darbiem ir nedzīva, tad ticību mums jāpierāda, turot Dieva baušļus. Citiem vārdiem sakot, kas tur baušļus, tas patiesi tic Dievam un tikai tas var cerēt, ka viņa lūgšana tiks uzklautāta.

Kad reformācijas tēvi saprata, cik ļoti izkropļota ir šāda mācība par Dieva žēlastību, cik tāla tā ir no patiesā Kristus Evaņģēlija, viņu galvenās rūpes bija no jauna atgūto Evaņģēlija vēsti darīt zināmu pēc iespējas plašākam ļaužu lokam. Lai to panāktu, viņi ķērās pie pašiem pamatiem. Netika radīts nekas jauns, tika vienkārši atklāta katehisma – ticības apliecības, *Mūsu Tēvs* lūgšanas un baušļu – patiesais, evaņģēliskais saturs.

M.Luters jau 1517. gadā savos sprediķos un rakstos sāka katehisma evaņģēlisko skaidrošanu un mācīšanu. Viņš 13 gadus domāja, sludināja un rakstīja par katehismu, skaidrodams, ka Dievs mūs pieņem par saviem bērniem ne mūsu paklausības, bet Kristus taisnības un krusta nāves dēļ. Tikai 1529. gadā Lutera sarakstīja savu katehisma skaidrojumu, kuru mēs pazīstam kā Dr. M.Lutera „Mazo katehismu”. Šodien, runājot par katehismu, mēs parasti saprotam jautājumu un atbilžu formā sarakstītu nelielu grāmatīņu par ticības pamatjautājumiem. Lutera ar katehismu saprata trīs galvenos mācību gabalus – baušļus, ticības apliecību un lūgšanu *Mūsu Tēvs*. Viņa darbs „Mazais katehisms” precizāk būtu dēvējams nevis par katehismu, bet gan par katehisma mazo skaidrojumu.

M.Luters nebija pirmais, kurš rakstīja par katehismu. Viņš pat nebija pirmais evaņģēliskais mācītājs, kurš uzrakstīja katehisma skaidrojumu. Līdz 1529. gadam Vitenbergā vien bija izdoti vismaz 35 dažādi katehisma skaidrojumi. Taču, kad Lutera uzrakstīja savu katehisma skaidrojumu, tas drīz vien kļuva par visplašāk izmantoto un 1580. gadā tika ietverts luteriskās baznīcas Vienprātības grāmatā.

Tieši doktora M.Lutera MK bija viens no

reformācijas panākumu iemesliem. Lutera neuzskatīja MK tikai par mācību grāmatu. Tas tika saprasts kā kristieša palīgs, dzīvojot jaunu dzīvi Kristū – nevis zināšanas vien, bet jauns dzīves pamats, kas balstīts Kristus Evaņģēlijā. MK tika mācīts draudzēs, sludināts sprediķos, MK atklātais bauslības un Evaņģēlija princips bija pamats Rakstu saprašanai, pēc MK namatēvi mācīja saimi un bērņus, pēc MK tika mācīta ticības mācība skolā, MK tika izmantots, lai draudžu locekļi pārbaudītu mācītāju sludināšanu, izvērtētu mācības pareizību utt.

Pārsteidzoši plašs lietojums un brīnišķīgi rezultāti – reformācija īsā laikā neatgriezeniski izmainīja visu kristīgo pasauli. Kādēļ? Ne jau tādēļ, ka MK autors bija M.Luters, bet gan tādēļ, ka M.Lutera skaidrojums par visas Baznīcas katehismu – baušļiem, ticības apliecību un *Mūsu Tēvs* lūgšanu – visprecīzāk atklāja Kristus Evaņģēliju un veidu, kā mums tiek dāvāts Kristus nopelns.

MK, parādot mūsu stāvokli Dieva priekšā (baušļi), atklājot Visuvarenā Dieva darbu (ticības apliecība), mācot, kā mums Dieva palīdzību izlūgties (lūgšana *Mūsu Tēvs*), rādot, kā Dievs mums dāvā grēku piedošanu (sakramenti), un pamācot, kā mums kā Dieva bērniem dzīvot šajā pasaulē (lūgšanas un Rakstu pamācības dažādām kārtām), nevien kalpo ikvienam par mācību līdzekli, bet arī rada un stiprina patiesu ticību. Dieva vārds ir dzīvs un darbīgs vārds, un MK ir nekas cits kā koncentrēts Dieva vārda kopsavilkums.

Kam jāmacās katehisms? Ja tu gadījumā mazliet esi piemirsis katehisma skaidrojumu, ja tev reizēm šķiet, ka nemaz jau tik daudz tu Dieva baušļus nepārkāp, ja, ejot pie Absolūcijas, piemirsti pārdomāt, kā esi grēkojis pret Dievu kā vecāks, kā bērns, kā vīrs, sieva, kā sava amata veicējs vai kādā citā kārtā, ja, ejot saņemt Kristus miesu un asinis, reizēm nemaz nepadomā, ko tās tev dod – grēku piedošanu un mūžīgo dzīvību –, vai ja tev reizēm šķiet, ka esi brīnišķīgi izglītots kristietis, tad katehēzes nodarbības un „Mazais katehisms” ir domāti tieši tev! Patiesi ir doktora Č.Aranda vārdi: „No katehisma nekad nevar izaugt, tajā var tikai izaugt.”

Pateicība Dievam par Viņa vēsts vienkāršību! Paldies par to, ka Kristus pavēles uztur Evaņģēlija pasludinājumu! Paldies Dievam, mums ir iespēja mūsu pašu draudzē katru nedēļu baudīt katehismu – Dieva spēku par pestīšanu ikvienam, kas tic. (Rom. 1:16) Izmantosim to! [37]

Visdrošākā lieta

Šajā avīzes numurā piedāvājam sarunu ar Dainu Siliņu – cilvēku, kuru mūsu draudzē pazīst gan lielie, gan mazie, jo viņa pilda gan lietvedes pienākumus, gan arī māca bērņus svētdienas skolā. Taču šoreiz saruna nebūs par šiem aicinājumiem, kuriem sekojot, Daina veic ļoti vajadzīgu un svētīgu kalpošanu, bet vairāk par viņas personīgo pieredzi, ticības ceļu uzsākot.

Mūsu draudzē Tu esi jau gandrīz desmit gadus. Dievs katru no mums uzrunā, aicina un piepulcina savai baznīcai atšķirīgi, tādēļ ir interesanti uzzināt, kā tas noticis ar citiem. Pastāsti, lūdzu, par savu ceļu – kā tas sākās?

Mans ticības ceļš sākās ar draudzi „Jaunā paaudze” 1994. gadā. Apmēram gadu biju šajā draudzē, taču tur daudz kas man kļuva nepieņemams un es no turienes aizgāju. Apmēram trīs gadus nebiju nevienā draudzē, tomēr jutu nepieciešamību uzzināt ko vairāk par Dievu un ticības lietām. Nezināju, uz kuru baznīcu vai draudzi doties, kamēr man kāda draudzene no „Jaunās paaudzes” pastāstīja par Latvijas Kristīgo akadēmiju, kas atrodas Bulduros; viņa sacīja, ka tur mācot domāt un esot ļoti interesanti. Es nolēmu, ka man tas ir vajadzīgs un uzsāku mācības teoloģijas bakalaura programmā, ko arī pabeidzu.

Vai Tu pirms došanās uz „Jauno paaudzi” jau kaut ko bijī dzirdējusi par šo draudzi?

Par „Jauno paaudzi” neko nezināju. Protams, es biju interesējusies par Dievu, biju lasījusi Bībeli. Biju pat aizgājusi uz luterāņu draudzi, bet nekļuva ticīga. Pirms nokļuva „Jaunās paaudzes” dievkalpojumā, biju pazīstama ar tās locekļiem. No viņiem es uzzināju, ka esmu grēciniece un ka man nepieciešama atgriešanās. Tiku uzrunāta un, tā kā ne ar vienu citu baznīcu nebiju saistīta, devos turp, no kurienes nāca

aicinājums.

Tu sacīji, ka „Jaunajā paaudzē” bijī tikai gadu. Kādēļ Tu šo draudzi atstāji?

Man šķita nepieņemami draudzes vadības centieni kontrolēt cilvēku privāto dzīvi; tad laikam sāku nojaust, ka šo draudzi tiešām var saukt par sektu. Tagad saprotu, ka visam pamatā ir mācība – tur dominē bauslības sludināšana, bet cilvēkam ir nepieciešams saņemt gan bauslību, gan Evaņģēliju.

Un tad nāca Kristīgā akadēmija?

Ne gluži uzreiz. Pa starpu jau bija arī atiešana no aktīvas ticības dzīves. Lai gan uzskatīju sevi par kristietī, tomēr ilgāku laiku nebiju iesaistīta nevienā kristīgā kopībā. Mēģināju apmeklēt „Prieka vēsti”, kas ir radniecīga „Jaunajai paaudzei”, bet tur man nepavisam nepatika.

Kā tad tu nonāci luteriskajā baznīcā?

Kristīgajā akadēmijā sastapos ar kādu ļoti jauku sievieti, Sv. evaņģēlista Lūkas krievu luterāņu draudzes locekli – tās pašas draudzes, kuras mācītājs ir Aleksandrs Bite. Es viņai pastāstīju, ka man trūkst draudzes kopības un sadraudzības. Man gan nebija nekāda priekšstata par sakramentiem – par to šī sieviete ļoti uztraucās. Kādu reizi viņa mani uzaicināja līdzī uz Mežaparka draudzi, kur notiek krievu draudzes dievkalpojumi, un iepazīstināja mani ar Aleksandru un Elītu. Kad mani mudināja apmeklēt katehēzes, sākumā ļoti pretojos, teicu, ka tāpat esmu gudra – mācos taču Kristīgajā akadēmijā! Tomēr Aleksandrs nepieņēma un sacīja, ka man to vajag, un es sāku apmeklēt katehēzes nodarbības. Mācījies ilgi – desmit mēnešus, kuru laikā bija arī pārtraukums, kad nopietni pārdomāju, vai vēlos būt luterāņu draudzē. Beigu beigās sapratu, ka es to gribu, un tas bija tieši sakramentu dēļ. Man bija paskaidrots, ka tas ir Dieva darbs un ka mēs tos saņemam neatkarīgi no tā, kāds cilvēks tos pasniedz. Sapratu, ka tā ir visdrošākā lieta, kāda vien var būt. Tā es nolēmu kļūt par luterāni.

Vai tad, kad ienāci mūsu draudzē, Tu vēl mācījies arī Kristīgajā akadēmijā?

Biju tikai sākusi tur mācīties. Katehēzes sāku apmeklēt pirmā kursa vidū, bet Biķeros iesvētījos tad, kad jau mācījies otrajā kursā. Tomēr jāteic, ka pa istam apjēdzu, kas ir luterisms, tikai pēc trim Biķeros pavadītiem gadiem, pēc daudzām sarunām ar mācītāju un pēc tam, kad bija izvēlēts bakalaura darba temats un es biju spiesta nopietni iedziļināties mācības jautājumos. Iesakot

atbilstošu literatūru, Aleksandrs Bite man palīdzēja nonākt pie luterisma būtības izpratnes, tomēr tas notika diezgan ilgā laikā.

Vai, atrodoties „Jaunajā paaudzē”, Tev bija sajūta, ka tur kaut kā trūkst?

Sajūta bija tāda, ka daudz kas ir apsolīts, bet tas nepiepildās. Tur tika mācīts – ja dosi desmito tiesu, Dievs tev dos simtkārtīgi, bet tā jau nenotika. Tāpat arī – ja būsi labs, tad arī Dievs būs labs pret tevi.

Vai Tu saredzi arī kādas atšķirības savā ikdienas dzīvē, ja salīdzini to laiku, ko pavadīji „Jaunajā paaudzē”, ar savu pašreizējo dzīvi?

Jā. Piemēram, tagad es, sagaidot Jauno gadu, varu iedzert glāzi šampanieša, bet toreiz tas skaitījās liels grēks. (*Pasmejas.*)

Tad sanāk, ka „Jaunajā paaudzē” bija stingrāki noteikumi?

Jā, tā bija. Bija jau aizliegtas arī tādas lietas, kas tiešām ir grēks. Nu, piemēram, es arī tagad uzskatu, ka regulāri lietot alkoholu lielos daudzumos ir slikti, bet tur tas bija pārspīlēts – vispār nedrīkst. Pati gan nekad tieksmi pēc alkohola neesmu izjutusi, bet man bija tiesājoša attieksme pret tiem, kuri to lieto. Bet stingrībai bija arī sava pozitīvā puse. Es atiecos arī no tā, kas patiešām ir slikti. Pie luterāņiem tu vari pieņemt principu: „Viss ir atļauts, bet ne viss man der”, bet tur sanāk, ka viss man nav atļauts. Tā vide stipri atgādina reliģisku geto – ir kāda noslēgta vide ar savu „kristīgo kultūru”, kurā viss tiek dalīts kristīgajā un pasaulīgajā un daudz kas tiek aizliegts, neiedziļinoties lietas būtībā.

Vai Tu vēl kādreiz aizej uz „Jaunās paaudzes” dievkalpojumiem?

Nē, bet TV gan paskatos. Šad tad skatos raidījumu, ko veido „Jaunā paaudze”, lai zinātu, kas tur notiek. Tie mēdz būt interesanti – ir jau arī jautājumi, kuros esam vienisprātis. Jebkura kristīgā konfesija vai sekta ir vienisprātis kaut vai nostājā pret homoseksuālismu un jautājums par ģimenes vērtībām. Ir interesanti paklausīties, kā par to tiek runāts. Bet ir, protams, lietas, kuras es nevaru pieņemt. Apmeklēt dievkalpojumus gan es vairs negribētu, jo to atmosfēru vairs negribu piedzīvot. Tā ir ļoti uzmācīga un samāksloti aizrautīga – tā nav dabiska.

Vai Tev arī tagad ir saglabājusies saikne ar cilvēkiem no „Jaunās paaudzes”?

Jā, draudzība jau paliek. Tikai arvien grūtāk ir atrast kopīgu valodu, jo tā nu ir sanācis, ka šie cilvēki vairs nesludina Jēzu. Tur aizvien spēcīgāk tiek sludināts „naudas evaņģēlijs”. Tagad es saprotu, cik bīstama ir šī veselības un labklājības mācība, Latvijā tā ienākusi samērā nesen. Pašreizējā situācijā cilvēkiem ir ļoti viegli pieņemt šo mācību, jo šādā sludināšanā un pārspīlētajā materiālismā, kas valda mūsdienu pasaulē, ir kaut kas kopīgs. [38]

Intervēja Maija Krēšlīņa

Lasītājs jautā

Kāpēc Bībelē bieži runāts par nāvēssodu, – vai tad nāves sods nav slepkavība, ko aizliedz piektais bauslis?

Atbild mācītājs Aleksandrs Bite

Vārds *slepkavība* nozīmē ‘noziedzīga nonāvēšana’ vai ‘pretlikumīga dzīvības atņemšana’. Tas norāda uz izpratni, ka ir iespējama arī nenoziedzīga nonāvēšana vai likumīga dzīvības atņemšana. Tas šodien varbūt izklausās neparasti, jo bieži vien, iestājoties pret nāves sodu, sabiedrībā tiek pausts un popularizēts viedoklis, ka jebkura dzīvības atņemšana ir noziedzīga slepkavība. Kā tad ir?

Ja meklējam atbildi Bībelē, tad arī tur mēs atrodam izpratni, ka ir gan likumīga dzīvības atņemšana, gan pretlikumīga. Likumīga dzīvības atņemšana jeb nāvēssods ir daudzkārt pieminēts Bībelē, pat pavēlēts.

Pirmais šāds pieminējums ir uzreiz pēc Grēku plūdiem, kad Dievs slēdz Savu derību ar Nou: “Bet par jūsu asinīm, jūsu dzīvību, Es prasīšu atbildību: no ikviena zvēra Es to prasīšu un no katra cilvēka, no ikviena jūsu vidū Es to prasīšu; cilvēka dzīvību Es atprasīšu. Kas izlej cilvēka asinis, tā asinis caur cilvēkiem tiks izlietas, jo pēc Dieva tēla Viņš cilvēku ir radījis.” (1. Moz. 9:5–6) Nedaudz tālāk Tas Kungs svinīgi piebilst: “Redzi, Es tagad ceļu Savu derību ar jums un ar jūsu pēcnācējiem..” (9:9) Šie vārdi ir sacīti ne vien uz Nou, bet arī uz visiem viņa pēcnācējiem kā pastāvīgs likums grēkā

kritušajai cilvēcei. Tas ir ļoti svarīgs teksts, kas parāda, ka nāves sods tiek ieviests ar dievišķu likumu, lai sargātu cilvēka dzīvību un sodītu tos, kas dzīvību atņem. Var sacīt, ka nāvēssods ir īpašs piektā baušļa sargs, jo – ja soda nav, tad likums šajā grēcīgajā pasaulē nedarbojas. Nāvēssods nav pret piekto bausli, bet ir par!

Šajā tekstā ir vēl kāda būtiska nianse: Dievs pats ir atriebējs par slepkavību (to liecina trīskārtējs uzsvērumš: “Es prasīšu.. Es to prasīšu.. Es to prasīšu!), taču šai Dieva taisnajai prasībai ir jātiek realizētai caur noslepkavotā un slepkavas līdzciltiem, proti, caur sabiedrību, kurai pavēlēts nonāvēt slepkavu (“Kas izlej cilvēka asinis, tā asinis caur cilvēkiem tiks izlietas..”).

Svarīga ir arī piebilde, kas pamato nāves soda pavēli: “.. jo pēc Dieva tēla Viņš cilvēku ir radījis.” Tāpēc Dievs pats, draudēdams arī ar laicīgu sodu, aizsargā cilvēka dzīvību, tā izceldams viņu pāri visai pārējai radībai. Bieži ir dzirdēts, ka tas tā ir tikai Vecajā Derībā, bet uz Jauno Derību vairs neattiecoties. Taču tas tā vis nav – ja Jaunajā Derībā nav atcelts bauslis *Tev nebūs noslepkavot*, tad skaidrs, ka nav atcelts arī likums par nāvēssodu, kas šo bausli sargā. To mēs skaidri redzam no tā, ka apustulis Pāvils, pamācīdams kristiešus par paklausību laicīgajai varai, raksta: “Bet, ja tu dari ļaunu, tad bīsties; ne velti tā [valsts vara] nes zobenu, jo tā ir Dieva kalpone, atriebēja un soda nesēja tam, kas dara ļaunu.” (Rom. 13:4)

Zobens, ko nes valsts vara, Dieva kalpone, ir nāves rīks. Tas simboliski parāda,

ka valsts varai likumīgi noteiktā kārtā ir vara arī pār cilvēku dzīvībām, kad tā soda smagus noziedzniekus, arī slepkavas. Tā mēs redzam, ka arī Jaunajā Derībā tiek saglabāta nāvēssoda pavēle, ko Dievs devis Noam un viņa pēctečiem.

Kristīgajā baznīcā vienmēr ir valdījusi vienprātība šajā jautājumā, tikai atsevišķas sekas līdz ar citiem saviem maldiem un ķecerībām ir mācījušas, ka nāvēssods nav pieļaujams. Luteriskā baznīca jau savos pirmsākumos ir vērsusies pret tālaika sektantu (anabaptistu) daudzajiem maldiem, kuru vidū bija arī nāvēssoda noliegums. Konkordijas Formulas XII nodaļā tiek noraidīti anabaptistu maldi, “ka valdība nevar ar neievainotu sirdsapziņu sodīt ļaundarus ar nāvēssodu” (XII, 21).

Mūsdienās daudzās valstīs, aizbildinoties ar humānismu, nāvēssodi tiek atcelti vai vismaz apturēti, tā tas ir arī Latvijā. Taču nāvēssoda atcelšana vai apturēšana ir nopietni vājinājusi Dieva baušļu, īpaši piektā baušļa, spēku sabiedrībā. Līdz ar nāvēssoda atcelšanu cilvēka dzīvības vērtība ir nevis pieaugusi cilvēku acīs, bet gan mazinājusies, jo ar nāvēssoda atcelšanu visiem grēciniekiem un noziedzniekiem ir dots velnišķīgs signāls: “Tu nevari izdarīt šajā pasaulē tik lielu noziegumu, par kuru Tev būtu jāsamaksā ar savu dzīvību!” No tā mēs redzam, ka Dieva pavēle ierobežot ļaunumu un noziedzību šajā pasaulē pat ar nāvēssodu ir nepieciešama visos laikos, jo nāvēssods nevis pārkāpj piekto bausli, bet tieši otrādi – to sargā un brīdina ievērot. ✠

Kas notiek ar cilvēka dvēseli pēc nāves? Vai tā uzreiz tiek šķirta no šīs pasaules vai varbūt tā kādu laiku vēl atrodas šajā pasaulē?

Atbildei piedāvājam fragmentu no Mārtiņa Lutera Pirmās Mozus grāmatas skaidrojuma.

Saistībā ar Rakstu vietu 1. Moz. 25:7–10 varētu jautāt: kas notiek ar dvēselēm pēc šīs dzīves? Miesa satrūd, un tārpi to saēd; bet kas notiks ar dvēseli pirms pastarās dienas?

[..] Uz šo jautājumu ir dota pavisam vienkārša atbilde, ko Kristus izteicis Mt. 22:32: “Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs.” Tādēļ esam pārliecināti, ka dvēseles dzīvo un atdusas mierā; tās vairs necieš nekādas mokas, nedz arī sāpes.

To pierāda daudzi Svēto Rakstu vārdi – pēc nāves mēs nevis mirstam, bet vienkārši dzīvojam, – tā to skaidri apliecina pravieša Jesajas vārdi (Jes. 57:1–2): “Taisnais aiziet bojā, un neviens to neņem pie sirds; patiesi vīrs tiek aizrauts, un neviens to neievēro, jo taisnais tiek aizrauts, pirms ļaunums nāk. Bet

pie miera nāk un atdusas savā dusas vietā mierīgi ikviens, kas godam gājis savu taisno ceļu.” Tie ir brīnišķīgi vārdi, kuri skaidri norāda, kā ir ar mirušajiem pēc šīs dzīves. Tie nāk, kā pravietis saka, nevis nāvē, šķīstītavā vai ellē, bet mierā “un atdusas savās dusas vietās”. Tas ir liels mierinājums, jo pravietis saka: “..taisnais tiek aizrauts, pirms ļaunums nāk.” Tātad arī mēs nomirsim mierā, pirms nelaime un posts uzbruks Vācijai.

Tā nu praviešu vārdi un liecības saskan ar šiem Mozus vārdiem, proti, Ābrahāms ir piepulcināts savai tautai. Šīs liecības nekļūst apšaubīt, jo Svētie Raksti nemelo un nekļūdās. Svētie dus mierā, – Jāņa atklāsmes grāmatā 14:13 to apliecina eņģeļa balss no debesīm: “Svētīgi mirušie, kas mirst iekš Tā Kunga no šā brīža. Tiešām, saka Gars, lai tie atdusas no savām pūlēm, jo viņu darbi tos pavadā.”

Šī dusas vieta tai laikā ir saukta par Ābrahāma klēpi, bet iesākumā, pirms Ābrahāma, – par Ādama klēpi. Jo svētie, kuri ticējuši apsolījumam par Kristu, ir miruši, saņemdami aicinājumu doties prom no posta un smaguma, kas tiem bijis šajā dzīvē, un iet savās dusas vietās, lai tur atdusētos

mierā. Tas viss ir patiesi un pareizi, un tas saskan ar Rakstiem, arī ar Kristus vārdiem Mt. 22:32, ka Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs. Bet šeit sastopamies vēl ar kādu jautājumu, proti: ir skaidrs, ka dvēseles dzīvo un bauda mieru – kāda tad ir šī dzīve jeb kāds ir miers? Šis jautājums ir augstāks un grūtāks, un par to mēs tik tieši un noteikti nevaram spriest, jo Dievs nav gribējis, lai mēs šajā dzīvē to saprastu. Tādēļ mums jābūt mierā ar atziņu un izpratni, ka zinām: dvēseles aiziet no miesas un nonāk nevis elles briesmās, mokās un sāpēs, bet tām ir sagatavotas dusas vietas, kur tās mierā iemieg un atdusas.

Taču ir atšķirība starp šīs un nākamās dzīves atdusu. Šajā dzīvē cilvēks, ikdienas darbu nogurdināts, tuvojoties naktij, ieliet savā guļamistabā kā nakti vietā, lai tur iemigtu un dusētu nakts mierā, nezinādams ne par kādām nelaimēm vai postu – vienalga, vai draudētā uguns, vai slepkavība. Bet dvēsele šādi neiemieg. Tā ir nomodā un redz savus redzējumus, proti, Dieva un eņģeļu sarunas. Tādēļ nākamajā

(Turpinājums 8. lpp.)

Intervija

Laikraksti – arī citās draudzēs

Jau trīs gadus – kopš 2005. gada jūnijā – iznāk mūsu „Bīķeru Draudzes Avīze”. Esam pie tās tik ļoti pieraduši, ka šķiet – tā tas ir bijis vienmēr. Šajā īsajā laikā daudzkārt esam vaicājuši draudzes locekļiem, vai avīze ir vajadzīga un vai tā tiek lasīta. Atbilde allaž bijusi – jā, noteikti! Mēs lepojamies ar savu avīzi un priecājamies, ka to lasa arī citās draudzēs.

Bet arī citas draudzes izdod savas avīzes, kas tāpat tiek gaidītas un lasītas. Cik ilgi jau iznāk un par ko vēsta Jēzus draudzes avīze, jautāju tās redaktorei Mildai Klampei.

Izdevums „Jēzus Draudzes Dzīve” iznāk kopš 1990. gada. Tolaik tas iznāca reizi četros mēnešos, redaktore bija Austra Avotiņa un Maija Fridberga. No 1998. gada izdevumu veidoja Māra Zviedre, un tas tika izdots 300 eksemplāru lielā tirāžā. No 2003. gada decembra izdevumu sāku veidot es, tas iznāk reizi mēnesī, sākumā – 1000 eksemplāru, nu jau kādu divus gadus – 1200 eksemplāru lielā tirāžā.

Vai jau liels „Jēzus Draudzes Dzīves” draudzei ir bijuši savi izdevumi?

Ir izdoti vēsturisku materiālu bukleti par Jēzus draudzes ēku un draudzes darbību.

Cik cilvēku parasti ir iesaistīti izdevuma veidošanā, un cik daudz laika prasa viena numura sagatavošana?

Izdevuma tapšanā ir iesaistīti ap desmit cilvēku. Laika gaitā mainījies arī redkolēģijas sastāvs, bet aizvien ir cilvēki, kas vēlas un spēj veidot izdevumu. Sevišķi prieks par jauniešiem, kas aktīvi iesaistās avīzes veidošanā.

Vai bez Tevis un mācītāja Erberta Bikšes ir vēl kādi pastāvīgi rakstītāji jūsu draudzes avīzei?

Izdevumā ir bijuši vairāki tematu cikli, piemēram, arhitekte Helēna Dekante vairākos turpinājumos rakstījusi par Jēzus draudzes dievnamu. Apmēram gadu veidojām rubriku „Atbilde”, kur uz draudzes cilvēkiem aktuāliem jautājumiem atbildēja draudzes garīdznieki. Neilgu laiku bija arī Lauras Supjevas sleja – viņa izdevuma tēmu saistīja ar notiekošo sabiedrībā.

Kādas ir jūsu avīzes pastāvīgās sadaļas? Ko bez tām vēl cenšaties atspoguļot savā avīzē?

Kopš 2003. gada, kad īstenoju ieceri par izdevumu jaunā formātā, ir noteiktas rubrikas – draudzes mācītāja uzruna, redaktore sleja, aktuāla notikuma atspoguļošana draudzē, sastapšanās ar kādu cilvēku no draudzes lielajā intervijā, jauniešu darba apraksts, draudzes locekļu redzējums par numura tēmu (tas tiek

Milda Klampe

parādīts mazajās intervijās) un rubrika „Laikritis” – informācija par notikušo un turpmākiem pasākumiem draudzē.

Ja numura tēma ir teoloģiski grūta un nopietna, uz lielo interviju aicinu kādu mācītāju, teologu vai speciālistu tieši šajā jautājumā. Domāju, tas arī mūs visus izglīto kādos sarežģītos vai specifiskos jautājumos. Ir bijušas intervijas ar mācītāju Gunti Kalmi par gavēni, ar mācītāju Aleksandru Biti par Bībeles tulkošanu, ar teoloģi Sandru Ginteri par reformāciju, ar mācītāju Juri Ulgi par ticību un māģitību, ar mācītāju Gundaru Ceipi par Baznīcas dzimšanu, ar mācītāju Ralfu Kokinu par reliģiju sinkrētisma iespaidu uz kristietību.

Kā Tu pati nonāci Jēzus draudzē, un kāpēc Tu izvēlējies tieši šo draudzi?

Jēzus draudzē esmu kopš 2001. gada. Līdz tam – no 1984. gada – biju Mateja (baptistu) draudzes locekle. Studējot teoloģiju, nonācu pie citas sapratnes – pie ticības atziņas par Svēto Vakarēdīnu. Kādēļ tieši šī draudze? Viens no iemesliem – savā būtībā un raksturā šī draudze daudz neatšķirās no manas iepriekšējās draudzes, kur tomēr tik ilgu laiku biju bijusi, – aktivitātes, attiecību veidošana ar cilvēkiem, atvērtība kalpošanas iespējām. Arī arhitektoniski šī ēka mani uzrunāja – gan ārpusē, gan iekšpusē. Koks silda, altāris ar Kristus tēlu uzrunā arī tad, kad nerunā citi un ir klusums baznīcā; gaišums, baltums dievnama zālē... Arī kvalita-

tīva ērģeļmūzika, sfīgu instrumentu mūzika, klasika.

Tu strādā arī pie jaunā Bībeles tulkojuma. Kas ir jau izdarīts, un kas vēl ir darāms, lai tas varētu tikt izdots?

Patlaban rediģēju Vecās Derības tekstu. Nākamajā gadā ceram sākt maketēt visu Bībeli. Bet vēl būs arī komisiju darbs par kādiem Jaunās Derības un Psalmu tekstiem. Vēl tiek izskatīti gan ārpus Latvijas mācītāju, gan Latvijas mācītāju iesniegtie priekšlikumi, pamanītas neprecizitātes 2007. gadā izdotajā Jaunās Derības tekstā.

Kā jūs draudzē un avīzē šogad svinējāt draudzes 370. gadadienu?

Draudzes 370 gadu jubileja tika svinēta vērienīgi (no 22. līdz 28. septembrim) un sirsnīgi. Katrai draudzes kalpošanas nozarei bija atvēlēts viens nedēļas vakars. Svētdien, 28. septembrī, bija svētku kulminācija – dievkalpojums ar viesu un sveicēju piedalīšanos. To iespēju robežās atspoguļojām arī izdevumā, paredzēto 8 lappušu vietā veidojot 10.

Man ir prieks, ka, kalpojot kādu laiku citā draudzē – Misiones draudzē, neesmu pazaudējis saikni ar Jēzus draudzi. Izdevuma veidošana ir palīdzējusi to uzturēt. Nezinu, kā Dievs vedīs mani tālāk, bet ir kādas jaunas ieceres arī Jēzus draudzes izdevuma plānošanā, veidošanā.

Paldies par sarunu, un Dieva svētību un palīdzību vēlot arī turpmāk –

Laila Čakare

✠

JĒZUS DRAUDZES DZĪVE

Ticība vienam Dievam

"Klausies, Izraēl! Tas Kungs, mūsu Dievs, ir viens Kungs! Mili Kungu, savu Dievu, ar visu sirdi, visu dvēseli un visu spēku!" (5Moz 6,4,5 jaunais tulks.)

1998. gada 11. numurs

Latvijai – 90

Dievs ir sapulcinājis draudzē ļoti dažādus ļaudis. Mēs esam atšķirīgi, un atšķirīgs ir mūsu skatījums uz šo pasauli un lietām. Atšķiras arī mūsu spriedumi par valsti, taču mūs visus vieno mīlestība un atbildība pret mūsu zemi, tautu un valsti. Mūsu valsts mums ir brīnumainā kārtā Dieva dāvāta. Pasaulē taču ir tik daudz lielāku un varenāku tautu, kurām nav savas valsts, bet mums tā ir.

Lai gan mēs šogad svinam mūsu valsts 90 gadu jubileju, tomēr tāda, kāda tā ir tagad, tā ir sākusi veidoties tikai pirms 17 gadiem, kad atgūvām savu valstisko neatkarību un sākām savu valsti veidot no jauna. Varētu sacīt, ka mūsu valsts 90 gadu mūžs ir summa no trim saskaitāmajiem – 22 plus 51 plus 17. Katrs no šiem mūsu vēstures posmiem ir mūs tādā vai citādā veidā ietekmējis un veidojis.

Ko mēs gribam atcerēties no visas šīs dažādības? Ko aizmirst? Ko paņemt tālāk? Ko atnest? – Par to runā mūsu draudzes locekļi. Un ir kāda lieta, kas ir skaidri redzama – viņi visi vēlas palikt savā zemē un dzīvot ar godu, kā to mudina Dievs caur Savu vārdu (Ps. 37:3).

Andris. Vārds valsts man vairāk saistās ar varu, valdību, ar kaut ko attālinātu... Kaut gan ne gluži tā. Vārds valsts tomēr saistās arī ar kaut ko svinīgu. Taču tuvāks man ir vārds *dzimtene*, arī *tēvzeme*.

Latvija ir manas mājas, vieta, kur Dievs mani ir licis, lai es dzīvoju un kalpoju Viņam par godu. Skan ļoti nopietni un cēli? Jā, tā tas ir – viss, kas saistīts ar Dieva rīcību, ir nopietni. Šeit Viņš mani ir licis, tā Viņš ir darījis un gribējis (es gan neesmu bijis visai paklausīgs bērns).

Es nebaidos teikt skaļus vārdus: es mīlu savu dzimteni – dziļi un stipri. Esmu radīts šai vietai, piemērots; zinu, ka varētu arī ko darīt tās labā – es, protams, nerunāju par politiku, ministrēšanu – kā vienkāršs cilvēks, kas veic savu pienākumu. Pēc savas dabas esmu kūtrs. Dievs man ir devis daudz, daudz vairāk, nekā esmu licis lietāt. Tā tas ir ar katru no mums. Nekas daudz no mums netiek prasīts – tikai veikt savu pienākumu, uzdevumu tai vietai un laikā, kurā esi likts. Ja mēs katrs to darītu godam, pēc Dieva prāta, pēc Viņa baušļiem, ļaudis mums apkārt būtu laimīgāki. Par to man pēdējā laikā daudz jādomā. Varbūt kļūstun vecs?

Mārīte Graudiņa. Man nāk prātā laiks, kad mūsu zemē mainījās politiskā sistēma. Tie bija lielu pārmaiņu gadi valstī, sabiedrībā – darbvietās, ģimenēs, cilvēku dvēselēs.

Vispirms, protams, bija barikādes un milzīgs tautas pacēlums. Cilvēki nesa cimdus, zeķes, jakas (bija taču ziema!) un ēdienu ļaudīm, kas dienām un naktīm dežurēja stratēģiski svarīgos punktus. Sildījāmie pie uguns kuriem.

Atceros, vairākas dienas stāvēju pie Telecentra Dzirnau ielā. Pie K. Barona ielas bija milzīgi dzelzsbetona bluķi, atstājot tikai pavisam šauras ejas gājējiem. Tāpat bija Marijas un Dzirnau ielas stūrī. Vēlāk Vēstures un kuģniecības muzeja telpās taisījām sviestmaizītu kalnus un nesām vīriem pie uguns kuriem. Arī Doma laukums bija no visām pusēm pamatīgi aizbarikādēts. Visi gaidīja. Caurām dienām un naktīm gaidīja. Dzirdēju, ļaudis runāja: ja nāks tanki, visi stāsies kailām rokām tankiem priekšā un paliks tā līdz galam. Baiļu nebija nevienam, kaut gan ilgā gaidīšana ar laiku tomēr radīja tādu neomulīgu drebuli.

Tad kādu dienu virs Doma laukuma sāka lidot lidmašīnas. Apsardzes vīri lika sievietēm un bērniem (bērnu gan tur bija maz) pamest laukumu, bez ierunām. Viss bija labi organizēts.

Atceros arī vakaru, kad dzīvoklī – logi bija atvērti – ienāca šāvieni skaņas. Vēlāk noskaidrojām, ka tika šauts Bastejkalnā, pie Iekšlietu ministrijas. Toreiz nodomāju: sākas.

Bet man bija pārliecība – un domāju, ka tāda bija daudziem –, ka būs labi. Nešaubīga ticība – būs labi.

Tieši šai laikā manī, tāpat kā ļoti daudzos citos, ienāca Dievs. Manuprāt, tieši šī tautas ticība un vienotība – un pāri visam Dievs – mums deva brīvību.

Latvijas neatkarība izmanīja mūsu dzīves. Viss krasī mainījās, priekšā bija milzu pārmaiņas.

Tā tas bija arī manā ģimenē. Manu dēlu uzaicināja mācīties Dallasas (ASV) privātskolas 11. klasē. Ar sirdssāpēm viņu palaidu, kā domāju, uz gadu. Taču pēc skolas viņš iestājās Hārvardas universitātē. Gaidīju, līdz viņš saņem bakalaura grādu, taču viņš neatgriezās – drīz vien viņš iestājās maģistrantūrā. Nu jau studijas ir pabeigtas, taču dēls strādā Amerikā.

Tā līdz ar Latvijas neatkarību likteņa kūleņi tika apmesti daudzu ģimeņu dzīvēs. Ar dēlu tiekamies vasarās, taču es joprojām ceru un gaidu, ka viņš atgriezīsies un paliks Latvijā.

Ivo Ozoliņš. Man pašam nav īstas svētku noskaņas un apziņas – pēdējā laikā nevienus svētkus vairs īpaši neizjūtu. Bet, domājot par

Latviju, atceros kādu epizodi savā dzīvē, kas man ļoti iespiedusies atmiņā. Man bija gadi divpadsmit, kad kopā ar brālēnu un mūsu abu vecākiem braucām ekskursijā uz Karpatiem. Bērniībā ticējām, ka, braucot pirmoreiz pāri kādam tiltam, ir kaut kas jāiedomājas, tad tas noteikti notiks. Un nu braucienā arī nokļūstam tādā situācijā – ir tilts. Ko gan varētu vēlēties tādi zēni – man bija 12–13 gadi, brālēns – divus gadus vecāks. Braucam pāri tiltam un skaļi sakām: “Lai tad, kad mums būs 40, Latvija būtu brīva!” – No kurienes tādas domas? Un kāpēc tieši 40? Savādi, vai ne? Toreiz tas mūs pašus ļoti aizkustināja. Joprojām ik pa laikam to atceros.

Vēl kāds gadījums. Pabeiguši astoto klasi (tas likās liels notikums – pirmais diploms taču!), mēs, piecpadsmitgadnieki, jutāmies pieauguši. Pēc izlaiduma klīdām visu nakti pa pilsētu, bet uz rīta pusi, neliels bariņš, ejot mājup gar Brīvības pieminekli, paņēmām ziedus, kas meitenēm bija rokās, un nolikām tos pie pieminekļa. Izjūtas bija sevišķas. Tas bija pirms vairāk nekā 30 gadiem.

Mēs esam dzīvojuši labā laikā. Pieredzēt kaut ko tādu, kas notika 80. gadu beigās – kad sākās pulcēšanās pie pieminekļa... Tajos notikumos bieži skudriņas pār muguru skrēja. Nekad līdz tam nekas tāds dzīvē nebija bijis, un es šaubos, vai būs vairs. Kad kaut kas tāds, kam gadu desmitiem ir gulējis vīrs smags slogs, pēkšņi tiek vaļā, brīvībā... Tagad šādas izjūtas, varbūt mūsu valstsvīru dēļ, ir tā kā noplicinātas, apsmietas, vairs nav īsta prieka un jūsmas.

Atceros, kādā reizē pie pieminekļa bijām kopā ar Aivaru Plivču. Aivars sacīja: “Neskaties augšā, turi galvu uz leju, lai tevi nevar nofilmēt, tur no visām pusēm filmē!” Iespējams, viņam bija taisnība, neviens jau arī nezināja, kā visi notikumi beigsies. Reizē izjutām gan prieku, gan bailes. Kādas 2–3 dienas pēc 1987. gada 23. augusta, stāvot pie pieminekļa, kāda sieviete man pienāca klāt un sacīja: “Jaunais cilvēks, iesim sakārtosim puķes! Redziet, daudzas jau novītušas!” Toreiz jutos tā, it kā es kails būtu arēnā izgrūsts. Domāju, kāpēc tieši mani viņa izvēlējās par palīgu! Vai tās bija bailes? Jā, noteikti. Bija sajūta, it kā būtu gaismā izrauts. Tu vairs neesi viens no daudziem, kaut kur skatītāju barā. Sieviete kārtoja ziedus, bet man novītušos vajadzēja nest uz atkritumu tvertni. Aiznesu vienreiz, bet, otreiz nesot, aizgāju ar visām puķēm prom, vairs neatgriezās palīdzēt.

Aprīnoju cilvēkus, kas izšķirīgos

brīžos spēj noturēties un pastāvēt. Sievietes, man šķiet, ir drosmīgākas – viņas spēj ar saviem vārdiem vai rīcību vienot cilvēkus un pat vadīt vīriešus.

Ir pagājuši 20 gadi, bet tas šķiet tik nesen... Reizēm cilvēki saka: paldies čekistiem par šo valsti, bet tas nav tas, ko mēs bijām gaidījuši. Lasīju šādu izteikumu: mūsu valstī politiku nosaka ekonomika, bet ekonomiku regulē Krievija... Ļaudis no šīm pārmaiņām gaidīja atšķirīgas lietas. Vecāki ļaudis cerēja, ka Latvijā nu būs tāpat kā pirmās brīvvalsts laikā, savukārt jaunākie vēlējas, lai šeit būtu tāpat kā Rietumos. Bet ir pavisam citādi.

Mums ir laimējies pieredzēt strauju lielas valsts sairšanu – tas negadās bieži – bez globāliem kariem, bez lielām asinīm. Tagad jau ir izaugusi jauna paaudze – divdesmitgadnieki, kas par to zina tikai pēc nostāsties, hronikām. Tas ir līdzīgi kā ar mums, kas esam dzimuši tikai 15 gadus pēc Otrā pasaules kara. Tagad domāju – kas gan ir piecpadsmit vai divdesmit gadi? Šodien apzinos, ka karš, ko piedzīvoja mūsu vecāki, taču ir bijis pavisam nesen! Un tad vienas lietas man ir žēl, par kuru jaunībā nedomāju, neapzinājos, proti, – tik daudz cilvēku jau ir aizgājis, kuriem, ja viņi būtu šodien, man tik daudz kas būtu jautājams – kaut vai manai vecaimātei par ģimenes lietām un daudziem cilvēkiem, kas bijuši klāt dažādos notikumos...

Deviņdesmito gadu sākumā kādu laiku abi ar sievu dzīvojam un strādājam Amerikā. Kad gatavojāmies braukt mājup, tad kāds no vietējiem sacīja: “Vai, kā jūs pēkšņi esat pārvērtušies! Cik jūs esat priecīgi!” Un tā arī bija – jo mums gribējās braukt mājās. Vaira, mana sieva, reiz sacīja: “Man Amerika ļoti patīk, bet, ja es kādu iemeslu dēļ pēkšņi vairs nevarētu atgriezties Latvijā, es to uztvertu kā tragēdiju.” Un manas izjūtas bija līdzīgas. Bet svētkus, protams, svinēsim – sieva noteikti uzklās svētku galdu...

Austra Brakmane. Pēdējos 20 gadus esmu strādājusi izglītības laukā (skolā), tādēļ man, protams, svarīgs ir jautājums: kāda ir valsts stratēģija izglītībā?

Pirmais, ko parasti cilvēki saka, – tā ir nekāda, un tas nav tālu no patiesības. Izglītībā, tāpat kā citās nozarēs, ministri mainās cits pēc cita. Es pat īsti nezinu, cik viņu šajā laikā ir bijis, šķiet, kaut kur tika minēts skaitlis vienpadsmit. Katrs realizē savu projektu un izvērza savu mērķi; Pasaules un citi fondi, kā arī Eiropas Savienība ievieš savus projektus un koriģē esošos.

Skolotāji no tā ir noguruši, bērni apjukuši. Kas ir svarīgāk – zināt tehnoloģijas (pieaudzis mācību stundu skaits), dabas zinību priekšmetus (tikko realizēts milzīgs projekts, kam, protams, ir liela nozīme un atdeve) vai arī humanitāros priekšmetus, kuru stundu skaits jaunajos standartos ir samazināts, bet arī tie taču vēl varētu būt izglītībā un dzīvē nepieciešami. Pamatskolā jaunais izglītības standarts jau stājies spēkā, vidusskolā to tikko sāk ieviest. Tā ir medaļas viena puse.

Otra ir spožāka – jauno tehnoloģiju izmantošana mācību procesā, kas to padara dinamiskāku; iespējas ceļot, mācīties citās valstīs, gūt pieredzi dažādos starptautiskos projektos. Skolēni jūtas brīvāki, taču ne visi vēl apjauš, ka brīvība ir cieši saistīta ar atbildību.

Lauma Bite. Manuprāt, valsts gadadienā mēs varam priecāties un pateikties Dievam par to, cik patiesībā daudz labuma un palīdzības valsts mums sniedz. Ikdienā cilvēki bieži pārmet Latvijas valdībai, ka tā par maz pievēršas savu iedzīvotāju problēmām. Es negribu sacīt, ka mūsu

valdība ir lieliska, bet valsts kā tāda gan ir lielisks institūts. Jo, pateicoties šim institūtam, mums ir garantētas daudzas būtiskas lietas, piemēram, pensijas (lai kādas, bet tomēr tās ir), bezmaksas veselības aprūpe bērniem un bezmaksas dzemdības (ASV dzemdību aprūpe vidusmēra ģimenei izmaksā ap 20 000 ASV dolāru), veselu gadu tiek izmaksāts vecāku pabalsts iepriekšējās algas apmērā, valsts neļauj nekontrolēti paaugstināt elektrības un gāzes tarifus, pastāv bezmaksas pirmsskolas izglītības iestādes un bezmaksas vispārējā izglītība, krīžu centri, galu galā arī policija un tiesa. Šo sarakstu varētu izvērst ļoti garu. Protams, ne visu valsts ir izdarījusi „pēc labākās sirdsapziņas”, bet bez tā paša mazumiņa lielākā daļa no mums nevarētu izdzīvot.

Man pat gribētos apgalvot, ka valsts vairāk vai mazāk nodrošina katram tās iedzīvotājam nepieciešamos starta apstākļus izdzīvošanai, pieņemot, ka personas darīs visu iespējamo, lai izmantotu šī minimuma sniegtās iespējas, attīstīs savus talantus un strādās, nevis slinkos vai ieslēgs kādās atkarībās; pieņemot, ka pilsoņi gādās par saviem bērniem kā rūpīgi vecāki un audzinās viņus tā, lai viņi vēlāk rūpētos par saviem tuvākajiem, kuriem kādu apstākļu dēļ (vecums, slimības, nelaimes gadījumi utt.) ir nepieciešama lielāka palīdzība par valsts garantēto minimumu. Mēs dažkārt pārāk pretnostādām sevi un valsti, bet mēs visi kopā taču šo valsti veidojam.

Roberts Eleksis. Pēc smagām cīņām 20. gadsimta sākumā, kas no mūsu tautas prasīja lielus upurus, tika izcīnīta mūsu neatkarīgā, patstāvīgā Latvijas valsts.

Tiem, kuri pieredzējuši Latvijas valsts piedzimšanu un izaugsmi, tas sagrāve nebeigs sūpēt nekad. Mēs nedrīkstam aizmirst mūsu tautai nodarītās pārestības.

Mūsu tautas Lūgšanā Dieva rokās esam likuši savu likteni un atgūvuši brīvību. Tomēr mēs jūtam un saprotam, ka daļa tautas vēl nav garīgi brīvi. Es ticu, ka Dievs dos mums piedzīvot īstu garīgu un politisku brīvību, jaunu varenu atmodu.

Svētajos Rakstos ir teikts, ka Dievs tik ļoti mīlējies katru no mums, ka sūtījis savu Dēlu Jēzu Kristu, kuram uzticoties, varam iemantot atjaunotu, brīvu un mūžīgu dzīvi. Kristus ir vienīgā atbilde un vienojošais spēks. Ticot Viņam, mēs spēsim pieredzēt mūsu tautas vienprātību, spēku un drosmi. Tikai stipri ticēsim, lai piedzīvotu Dieva atbildi uz mūsu lūgšanām.

Lai Dievs mums katram palīdz rīkoties atbildīgi un visiem kopā veidot plaukstošu valsti. Ak, Dievs, nāc, modini – nāc, cel!

LEDA